

EĞER
DORIS TEYZENİN
KÖPEĞİNİ KAZARA
DEĞİŞTİRMESEYDİM

Paloma

INGELİN ANGERBORN

Şimdi benim niçin bu kadar mutlu olduğumu anlıyorsunuz sanırım! Yalnızca, Doris Teyzenin köpeğini değiştirdiğim için başıma gelenleri!

Anneannem buna *kader* diyor. Annem ise tesadüf. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum...

Paloma

Paloma Çocuk

Eğer Doris Teyzenin Köpeğini Kazara Değiştirmeseydim
INGELIN ANGERBORN

Aralık 2007

2. baskı: Paloma Yayınevi 2007

ISBN 978-9944-494-15-1

© Tiden, 2003

Özgün adı: *Om jag bara inte råkat byta ut tant Doris hund*

© Paloma Yayınevi, İstanbul, 2007

Türkçe yayın hakları Oden Ajans aracılığıyla alınmıştır,

Yayın hakları Paloma Yayınevine aittir.

İzinsiz çoğaltılamaz.

Bu çeviri İsveç Enstitüsü katkılarıyla yapılmıştır.

Çeviren: Ali Arda

Resimleyen: Taner Duran

Yayıma hazırlayan: Nilay Yılmaz

Düzeltili: Çiçek Öztekin

Kapak tasarımı: Melis Özcan

Baskı: Şefik Matbaası

tlf. (0212) 472 15 00

Paloma Yayınevi

Sofyalı Sokak Paşa İşhanı No 2 Kat 3 Daire 5

Asmalımescit / İSTANBUL

tlf. (0212) 245 56 27 • faks (0212) 245 54 56

INGELIN ANGERBORN

Eğer Doris Teyzenin Köpeğini
Kazara Değiştirmeseydim

Çeviren: Ali Arda
Resimleyen: Taner Duran

1

Eğer dün, Doris Teyzenin köpeğini kazara değiştirmeseydim, bütün bunlar başıma gelmeyecekti. Bisikletim çalınmayacaktı, bir taşa takılıp düşmeyecektim ve yeni pantolonum yırtılmayacaktı... Ve en önemlisi bu kadar mutsuz olmayacaktım!

Biliyorum, bütün bu olanlar size anlamsız geliyor ama hepsini açıklayabilirim. Bazen sizin de başınıza hiç istemediğiniz şeyler gelmiştir. Demek istediğim, 'şunu şöyle ya da böyle yapmasaydım, bütün bunlar olmayacaktı' ya da 'şöyle yapsaydım her şey daha başka olurdu' demişsinizdir. Tıpkı bir yol ayrımında sağa ya da sola dönmek gibi. Eğer sola dönerseniz, karşılaşacağınız biri, size çevireceği filmde başrol önerebilir ama sağa dönerseniz, bir muz kabuğuna basıp kayarak bacağıınızı kırabilirsiniz.

Ama her zaman böyle olacak diye bir kural yok.

Demek istediğim, sağa ya da sola dönmek hayatınızda hiçbir değişikliğe yol açmaz. İnsan ne yapacağına karar verir ya da...

Ama bazen insan neler yaşayacağını kendi seçemez. Yalnızca bazı şeyler başına gelir ve o da yaşar. İşte dün, benim başıma böyle bir şey geldi. Doris Teyzenin köpeğini değiştirmek aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama oldu işte! Bu yalnızca bir kazaydı. Ya da daha doğrusu hayırlı bir kaza...

Doris Teyze bizimle aynı binada, dördüncü katta yaşıyor. Biz, yani annem ve ben, tam onun oturduğu dairenin altındaki dairede oturuyoruz. Dairelerimiz bire bir aynı; iki oda bir mutfak ama yine de dağlar kadar fark var! Bu iki daireye giren biri, aynı büyüklükte olduklarına hayatta inanmaz.

Doris Teyzenin dairesi, tuvalet de dahil, tavana kadar eşya ile dolu. Kadın tam bir eşya delisi. Tabii böyle söylediğimi annem bilmemeli. Çünkü büyüklere karşı saygılı konuşmak küçüklerin görevidir. Neyse, Doris Teyzenin evinin bütün duvarları raflarla kaplı. Hem de tavana kadar. Bu raflarda özenle katlanmış çarşaf, havlular, süs eşyaları ve fotoğraflar dizili.

Tuvalet, çeşit çeşit sabunlar, taraklar, fırçalar, her renkten toz bezleri ve kokulu yapma çiçeklerle tıka

basa dolu.

Annem Doris Teyzenin bu kadar fazla eşyasının olmasını, onun tutumlu olmasına bağlıyor. Bir gün mutlaka işe yarar diye, hiçbir şeyi atmaya kıyamıyormuş. Ben bunu bir türlü anlayamıyorum...

Bir gün üşenmedim, Doris Teyzenin tuvaletindeki eşyaları saydım. Bir kutuda tam on sekiz cımbız vardı! Yani şimdi bu kadar cımbızla ne yapılır? Küvetteki bir çengelde tam on iki tane duş başlığı asılıydı. On iki! Yani Doris Teyzeye saygım var ama sanırım onun da her insan gibi bir tanecik başı var. Haksızsam söyleyin.

Bence onun bu kadar eşyasının olmasının nedeni hiç taşınmamış olması. O bütün hayatı boyunca bu binada yaşamış. Ve neredeyse yüz yaşında! Yani o, bütün bu eşyayı paketleyip arabaya taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Eğer bilseydi kesinlikle on sekiz cımbızı olmazdı. Biz tam beş kez taşındığımız için, hepi topu bir cımbızımız var.

Annem, Doris Teyzenin tam tersi. Ona göre fazla eşyaya hiç gerek yok. Çok eşya yalnızca sıkıntı. Örneğin taşınırken...

Yeni bir yere taşınırken gereksiz bütün eşyaları atar. Eğer çok yorulmuşsa, daha önce gerekli olduğu-

nu düşündüğü eşyalar da birden gereksiz oluverir. Ve bunu ancak iş işten geçtikten sonra fark eder.

Örneğin dün sabah böyle bir şey yaşandı. Mutfakta uzun süre arandıktan sonra, en son taşınmamız sırasında ekmek kızartma makinesini de attığını fark etti.

— Allah kahretsin! Onu da mı attım? dedi.

— Evet, taşınırken dolabın önüne çıktığı için onu cezalandırdın, dedim.

— Ne olacak şimdi, hiçbir şey yok, her yer bomboş, diye söylendi.

— Boş ver, dedim. Hani hep söylersin ya, ekmek kızartma makinesi, kendi leziz ekmeğini yapmak yerine, insanı o tatsız tuzsuz çarşı ekmeğinden almaya teşvik eden bir lüks, bir lüzumsuzluk.

— Ama şimdi o tatsız tuzsuz kızarmış çarşı ekmeğinden istiyorum! dedi.

— Tamam, dedim. Şimdilik ekmek dilimlerini fırına atıp kızartabilirsin, öylesi de fena olmaz.

— Ama... Kızartma makinesindeki gibi olmaz, diye iç çekti annem. Bunu derken kızartma makinesinin ne kadar gereksiz bir lüks olduğuna dair çektiği nutukları unutmuş gibiydi.

Sonunda Doris Teyzenin üç ekmek kızartma maki-

nesinden birini ödünç aldık.

Tabii bizim cimbizdan ve ödünç alınmış ekmek kı-zartma makinesinden başka eşyamız da var. Örneğin benim odamdaki trapez gibi. Onu sirkte çalıştığı za-manlarda babamdan aldım.

Ben daha küçükken annemle küçük bir karavanda yaşıyor ve sirk nereye giderse biz de oraya gidiyor-duk. Sonra annem alerji oldu. Evet, aynen öyle oldu. Karavandan değil de, sirkteki hayvanlardan. Böylece normal bir apartman dairesine taşındık, babam da bir fabrikada iş buldu. Buldu bulmasına da neredeyse ak-lını kaçıracaktı. Bu sefer de babamda fabrikada ça-lışmaya ve apartman dairesinde yaşamaya karşı alerji başladı. Böylece babam, alerjiden kurtulmak için tek-rar sirke döndü ve annemle ben bir başımıza kaldık. Babam bizi ziyarete geliyor, ama kırk yılın başında...

Unutmadan, babam yakında gelecek, bana söz verdi. Aslında 19 Nisandaki doğum günüme gelecekti ama başına lobut düşürdüğü için gelemedi. Beyin sar-sıntısı geçirmiş, başında bir bandajla iki hafta yatak-tan çıkamamış.

Geçen yaz sirkteki köpeklerden biri, bakıcısını yemiş. Eee tabii bu durumda on bir köpekle yapılan sirk numarası babama kalmış. Sonra sirk in filii babamı

yutmaya kalkmasın mı! Bu durumda nasıl gelecekti ki! Neyse, ben trapezimi seviyorum. Kesinlikle her evde bulunması gerek! Harika bir şey. Önce bütün dünya şöyle bir altüst olmuş gibi geliyor, o zaman trapezin kenarlarında, diz çukurlarını yerleştirip bir süre asılı kalıyorsun ve... her şey yerli yerine oturuyor.

2

Doris Teyzenin köpeğinin adı Pire. Bu uzun tüylü bir *Chihuahua*, minnacık bir şey. Oyuncak köpeklerimden bile daha küçük. Ama gerçek bir köpek. Beyaz-açık kahve renkli ve fazlasıyla canlı.

Hemen her gün onu dışarıya çıkarıyorum. Doris iyi göremediği ve dizlerinde ağrı olduğu için ona yardım etmemden çok memnun. O kadar merdiveni inip çıkmak ona çok zor geliyor. Ve maalesef dışarı çıkabilmek için bu merdivenleri kullanmaktan başka yol yok. Çünkü binada asansör yok. Merdivenler çok dar olduğu için Pire de zorlanıyor. Yani hanımefendiyi merdivenlerden indirmek için kucağa almak gerekiyor. Ama neredeyse kuş kadar hafif olduğu için zor bir iş değil. Asıl sorun Doris Teyze!

Neyse, dün okuldan sonra her zaman olduğu gibi Pire'yle dışarı çıkmıştım. Önce parkın etrafında şöyle

bir dolaşıp, sonra okula doğru uzandık. Pire'yle her zaman bu yolu izleriz. Tamam, bu yolu kullanmamın bir nedeni, bizi daha çok insanın görmesi ve görenlerin de Pire'nin benim köpeğim olduğunu düşünmesi. Böyle düşüncelerini de istemiyor değilim. Ama "Bu köpek senin mi?" diye sorarlarsa, yalan söylemiyorum. Yani tam olarak yalan değil... "Öyle sayılır," diyorum. O, hemen hemen benim köpeğim. Çünkü... Bir bakıma öyle... Ve biri, "Senin köpeğin var mı?" diye sorarsa, o zaman kesinlikle "Evet" diyorum. Çünkü tam tamına öyle. Yüz on dokuz köpeğim var. Bunların oyuncak olduğunu söylemem gerekmez ki. Haaa, bu yolu kullanmamın ikinci nedeni de O'nu görebileceğimi ummam.

O, dün okula gelmedi. Bunun üzerine ben ve Pire, ormanın kenarındaki yeni eve doğru şöyle bir yay çizdik. Buradaki sokakların hepsine kuş isimleri verilmiş. Bülbül Sokağı, Kırlangıç Sokağı, Karga Sokağı vb. O'nun evi Güvercin Sokağında. Büyük bir bahçenin içinde sarı ahşap bir ev. Kapı numarası 5 ve O'nun odası üst katta. Pire'yle ormanda yürüyüş yaparken tesadüfen gördüm. Eğer dürbünle bakarsanız, duvarlarındaki Harry Potter resimlerini görebilirsiniz. Eğer şansınız varsa, kendisini bile görebilirsiniz. Ben dür-

bünle falan baktığım için değil, hani bakan olursa diye söylüyorum.

Adı Axel. Axel Bergvall. Bana göre dünyada dünyanın en tatlı çocuğuna verilmiş en güzel isim bu. Kahverengi saçları ve kahverengi gözleri var. Tam bir İspanyol *Cooker*'ı gibi.

Axel benimle aynı okula gidiyor, dördüncü sınıfta. Ben maalesef üçe gidiyorum. Dördüncü sınıflar, bizi çok küçük ve çocuksu buldukları için bizimle pek ilgilenmiyorlar. Aslında kimin çocuksu olduğu tartışılır ya... Ama neyse ki Axel onlar gibi değil. Onu, üçüncü sınıftan çocuklarla futbol oynarken gördüm.

Birkaç hafta önce jimnastik salonunun önünde Julia ile çarpıştığında, hemen eğilip Julia'nın yere düşen sırt çantasını kaldırdı. Julia kıpkırmızı oldu, neredeyse dili tutuldu, ona bir teşekkür bile edemedi. O da Axel'den çok hoşlanıyor. Ama Julia daha çok, Axellerin yanındaki mavi evde oturan Noel'den hoşlanıyor. Tanrım, Axel keşke benimle çarpışsaydı!

Julia benim en iyi arkadaşım. Bir de daha önce oturduğumuz semtte Josefin adlı bir arkadaşım vardı. O semt çok uzak olduğu için Josefin ile pek sık görüşemiyoruz. Julia ile neredeyse her gün buluşuyoruz. Tabii aynı sınıfta olduğumuz için bu çok doğal. Ama

öyle olmasa da buluşurduk. Onunla sık sık Axel ile Noel'in evlerinin arkasındaki ormana gidiyoruz. Tabii Pire de yanımızda oluyor. Yoksa fidanların arasında öyle gizlice dolaşmak biraz garip olur.

Dün Julia hasta olduğu için oraya yalnız gitmek zorunda kaldım. Axel'in kaldığı odaya baktım ama evde hiç ışık yoktu. Dürbünü cebime soktuğumda cebimde bir şeyler şıngırdadı. Tabii ya! Doris Teyzeye krema ve yumurta alacaktım.

Pire'yi marketin önündeki sokak lambasının direğine bağladım. Bana suçlarcasına baktı. Pire, kendini insan sanıyor ve insanların girdiği her yere giremeyeceğini bir türlü anlayamıyor. Yalnız kalmaktan da hiç mi hiç hoşlanmıyor.

Markette biraz uzunca kaldım. Kuyruk olduğu için; ama daha çok da Doris Teyze, kendime de bir çiklet alabileceğimi söylediği için. Naneli mi yoksa çilekli mi alacağıma bir türlü karar veremedim. Bazen işte böyle olurum. Çikletlerin karşısına geçip saatlerce bakar dururum. Neyse ki bu sefer Pire'nin beni beklediğini düşünerek yalnızca on beş dakika durdum.

Sonunda ahududulu olanını almaya karar verdim; parayı ödeyip aceleyle dışarı çıktım. Bilin bakalım kimi gördüm? Bisikletlerin olduğu yerde AXEL durmuyor

mu? Hemen bir reklam panosunun arkasına geçip çikleti kâğıdıyla birlikte ağzıma attım. Sonra Pire'nin kırmızı tasmaını çözdüm. Axel beni fark edip el salladı! Gözlerime inanamadım. Beni gördü! Beni tanıdı! Hem de daha üçüncü sınıfa gitmeme rağmen!

Ağzımda bir çiklet olduğu için—üstelik de kâğıdıyla—ona yalnızca başımı sallayabildim. Nasıl kızardığımı hissedebiliyordum; oradan hemen uzaklaştım.

— Ne güzel köpeğin var! diye bağırdı arkamdan.

Yine başımı salladım ve köpeğin tasmaına daha güçlü asıldım. İşte tam o zaman fark ettim ki, kırmızı tasmanın ucundaki küçük Pire değil, kocaman, siyah bir *Labrador*! Pire, bağlı olduğu direğinin yanında şaşkın şaşkın beni izliyor.

Eşek kafa, eşek kafa! Rezil oldum. Şimdi ne yapacaktım? Tabii en doğrusu Labradoru yerine bağlayıp Pire'yi almaktı. Ama yapamadım. Axel benim aptal olduğumu düşünecekti. Tasmanın kayışını iyice kavrayıp vahşi yabancı bir köpekle yoluma devam etmeye çalıştım. Labrador ayak diretti.

Bir elimi bacağıma hafif hafif vurarak ıslık çaldım: "Hadi ama Buster! Yaramazlık istemem!" dedim. Ama *Labrador* bana kötü kötü bakmakla yetindi. Arkasından da yere oturup, bir milimetre bile gitmek

istemediğini gösterdi. Ben elimde tasmanın kayışı ile kalakaldım. Tabii *Labrador*'un, adının Buster olduğunu bilmemesinde de bir tuhaflık yoktu.

Axel bana bakarken, Buster'in gerçek sahibinin marketten çıkmaması için dualar ediyordum. Tasma-ya bir kez daha asıldım ama köpek bana mısın demedi. Yavaş yavaş paniğe kapılmaya başlamışken, birden aklıma cebimdeki köpek şekerlemeleri geldi. Allahtan, bu şekerlere bir *Labrador* bile karşı koyamazdı.

Şekerlerden birini Buster'in burnunun ucuna tutarak oradan biraz uzaklaşabildim. Yalnızca bir sokak. Sonra dönüp Buster'i yerine bırakacak ve Pire'yi alacaktım. O an tek kaygım Axel'e karşı rezil olmaktı... Markete geri dönerken onun gitmiş olmasını umuyordum.

Ama Axel gitmemişti. Tam marketin olduğu köşeyi dönmüştük ki Buster'le çarpıştı.

Buster'in sahibiyle karşılaşırsam ona ne diyeceğimi önceden düşünmüştüm. Gözümün çok çok ama çok bozuk olduğunu... Hatta neredeyse kör sayılabileceğimi söyleyecektim ona. Belki bu iyi bir yalan değildi. İyi de, başka ne söyleyebilirdim ki! Ama Axel'le çarpışmaya hiç hazır değildim doğrusu.

— Merhaba! dedi Axel.

— Merhaba, dedim ve aynı anda ağzımda kâğıdıyla duran çikleti püskürttüm.

— Bir şey mi unuttun?

— Şey unuttum...

Tanrım, Buster'i bırakmak için bu son şansımdı, bunu sorunsuz atlatabilirdim.

Ama tam o anda marketten ağzında lolipopla bir kız çıktı. Sokak lambasının direğine göz atınca neredeyse ağzındaki lolipopu düşürüyordu.

— ...bir şey unutmadım, dedim. Acelemiz var, eve gidiyoruz!

Ve bir avuç köpek şekeri çıkararak Buster'e verdim.

Yanımda Buster, ilk sokağa koşarak daldım; bir yandan da Buster'in sahibesinin bizi görmemiş olması için dualar ediyordum. Axel bisikletiyle bizi izledi.

— Sen burada mı oturuyorsun?

— Evet evet, dedim mavi boyalı bir evin önünde durarak.

— Ama... Ben sizin apartmanda oturduğunuzu sanıyordum?

— Hadi Buster! Yok, orada oturmuyoruz.

Buster'i çekiştirerek mavi boyalı evden uzaklaştım. Axel benim nerede oturduğumu nerden biliyordu ki?

— Yani buraya yakın bir yerlerde oturuyoruz, demek istedim, dedim.

Axel hâlâ bisikletiyle bize eşlik ediyordu. Aslında hep bunu hayal etmişim ama keşke yanımda Buster değil de, Pire olsaydı.

Sanki ev kilometrelerce uzaklaşmıştı. Axel, Buster hakkında bir sürü soru sordu bana. Evet, Buster kesinlikle benim köpeğimdi. Babam onu bana üç yıl önce hediye etmişti. Vesaire, vesaire, vesaire... Söylediğim her yalanla daha da kızarıyordum. Durmadan da Buster'in sahibesi geliyor mu diye arkamı kolluyordum.

Apartmanın girişine geldiğimizde Axel bisikletinden indi ve Buster'in önünde diz çöktü.

— Benim de bir köpeğim olsun isterdim ama küçük kardeşimin alerjisi var.

Axel, Buster'in başını okşadı. O kadar üzgün görünüyordu ki bir an her şeyi ona anlatmayı düşündüm. Buster'in benim köpeğim olmadığını, annemin de alerjisi olduğunu, her şeyi. Ama tam o anda Axel ayağa kalktı ve gülümsedi.

— Bir gün belki Buster'le birlikte gezmeye çıkabiliriz? dedi. Ben de kuzenimin köpeğini alırım. Onun da tıpkı buna benzer bir köpeği var.

Artık çok geç! Artık hiçbir şey anlatamam.

— Tabii! dedim. Neden olmasın? Ama şimdi eve girmeliyim.

Apartmanın merdivenlerindeki pencerenin önünde durup, Axel'in sokaktan aşağıya doğru yürüyüşünü izledim. Şimdi Buster'i yerine nasıl bırakacaktım? Ahh zavallı... Zavallı, Pire!

3

Eğer Doris Teyzenin köpeğini yanlışlıkla değiştirmeseydim, annem alerji krizine girmeyecekti. Ama girdi.

Aslında Buster'i eve sokmayı düşünmüyordum. Axel gözden kaybolur kaybolmaz onu geri götürecektim. Ama Axel tam gözden kaybolmuştu ki apartman kapısından topallayarak ve hızlı adımlarla Gösta girdi.

Gösta bizim oturduğumuz apartmanın sahibi; üçüncü katta bizim karşı dairemizde oturuyor. Doğrusunu söylemek gerekirse ondan biraz çekinirim. Hani bana bir zararı olduğundan değil ama onun sanki her zaman birinin, aslında yapmaması gereken bir şeyi yaptığını ve yapması gereken bir şeyi de yapmadığını anlarmış gibi durmasından. Ya da hiç beklemediğin bir anda, birden bire, tıpkı bir hayalet gibi ortaya çıkıvermesinden.

Şimdi onunla karşılaşmayı hiç mi hiç istemiyor-

dum. Bu nedenle Buster'le eve girmek zorunda kaldım.

Annem henüz işten gelmemiştii. Bir saaten önce gelmezdi de. Yani, Buster ve benim ne yapacağımızı düşünmek için henüz zamanımız vardı. Tabii Buster'in ne yapacağını benim kadar düşünüp düşünmediğinden emin değildim. Biraz şaşkın ve düşünceli gibiydi. Ama trapeze asılmış olan ben ondan daha çok düşünüyordum.

Tam mutfağın kapısında Buster'e bir kap su veriyordum ki kilitte dönen anahtarın sesini duydum. Kahretsin, annem bugün erken gelecekti! Hemen Buster'i odama soktum. Harika! Şimdi ne halt edeceğim?

— Tilda? diye bağırdı annem. Evde misin?

— Odamdayım! diye karşılık verdim. Gizli bir şey yapıyorum, sakın içeri gelme!

Bugün ilk defa doğru söylüyordum. Buster'e hemen oyuncak köpeklerimin arasında oturması için hızlı bir kurs verdim. Böylece annem ben yokken odama girerse, Buster oyuncak köpeklerimin arasında fark edilmeyecekti. Şimdi gidip zavallı Pire'yi almalıydım. Marketin önünde sonsuza kadar kalamazdı. Ayrıca Doris Teyze hangi cehennemde kaldığımızı merak etmeye başlamış olmalıydı.

Ayakkabılarımı giyerken;

— Biraz dışarı çıkıyorum, diye bağırdım.

Annem elinde kahve sürahisi ile hole geldi, alnını şüpheyle kırıştırmıştı.

— Tamam... Ama mutfağın kapısındaki bu su kabı da ne oluyor?

Ayakkabılarımı bağlarken bu soruyu duymazlıktan geldim.

— Pire'yi içeri almayacağını biliyorsun değil mi?

Kollarını göğsünde kavuşturup üç defa aksırdı ve arkasından gülmeye başladı.

— Görüyor musun, daha onun adını ağzıma alırmaz alerjim başladı.

— Özür dilerim, onu bir daha içeri almayacağım. Söz... dedim ve ceketimi aldım. Sakın benim odama girme! Orada çok gizli bir şey var.

— Söz veriyorum, girmem, dedi annem.

Markete kadar bütün yolu hiç durmadan koştum. Ya Pire orada değilse? Ya onu biri aldıysa ya da yalnızlık ve korkudan ipini kendi çözdüyse? Kendimi asla affetmezdim. Doris Teyze de beni affetmezdi; ne kadar da yalnız kalırdı! Ya Doris Teyze üzüntüsünden ve yapayalnız ölürse! Bütün bunların suçlusu ben olacaktım! Tanrım, Pire'yi öylece bıraktığım için ne

kadar da pişmandım. Eğer onu bulursam bir daha asla yalan söylemeyecektim. Söz!

Pire oradaydı. Onu görünce gözlerim öylesine yaşardı ki neredeyse Buster'in sahibesinin direğe yapıştırdığı notu göremeyecektim. Büyük harflerle: *LİNA'YI GÖRDÜNÜZ MÜ?* diye başlık atılmış, Lina tarif edildikten sonra sahibesinin adı, adresi ve telefon numarası yazılmıştı. Demek ki Buster'in gerçek adı Lina'ydı. Ben onu görmüş müydüm!

Hemen notu alıp cebime soktum; Pire'yi alarak yola koyuldum. Vicdan azabım biraz hafiflemişti.

Doris Teyze pek endişelenmiş görünmüyordu. Koltuğuna gömülmüş, elinde gazete uyuyakalmıştı. Pire'yi yumuşak, pembe sepetine yatırdım, sonra krema ve yumurtaları Doris Teyzenin buzdolabına yerleştirdim. Alışverişten artakalan paraları masanın üzerine koyup bir şey devirmemeye dikkat ederek dışarı çıktım.

Bizim olduğumuz kata iniyordum ki, annemin sesini duydum. *Ahhhh, offff, ayyyy...* Sesi gittikçe daha da kötüleşiyordu. Korkarak içeri girdim. Ya annem Buster'i, yani Lina'yı bulduysa!

İçeri girer girmez annem:

— Ahhh, iyi ki geldin, dedi ve hapşırıldı.

Pek kızgın görünmüyordu.

— Artık, offff, sanırım oyuncak köpeklere de dayanamıyorum. Ahh, odana girmek zorunda kaldım. Özür dilerim ama offff, makas gerekti de. Ayrıca ben, odanda gizli bir şey görmedim... Ahhh.

— Sakin ol, dedim.

Dedim de, benim içim hiç sakin değildi. Annem nasıl olmuştu da Buster'i görmemişti? Yani Lina'yı! İnanılır gibi değil! Görülmeyecek bir köpek değil ki! Annem hapşırıktan helak olmadan önce;

— Eczaneye... Hapşu, ahhh, gider misin? Alerji ilacı... Happppşşşu, offff almalısın. Sanırım... Happpşşşu tozdan oldu.

Harika! İşte dışarı çıkmak için bir fırsat daha. Annem bir kâğıda almam gereken ilacın adını yazdı ve bana para verdi.

— Bisikletini al, eczaneler birazdan kapanır, dedi.

Ama Bus... Lina'yı evden çıkarabilmem için annemin yoldan çekilmesi gerekiyordu.

— Yüzünü yıkasan, gözlerin kan çanağı olmuş, dedim.

Annem holdeki aynaya baktı.

— Offff, iyi olur, dedi. Hadi sen acele et!

Annem hapşırarak banyoya gitti. Evet, şimdi! Hemen odama fırladım. Ama... B... nerede? Etrafı ko-

laçan ettim. Yoktu! Birden, bir köşeden bir horultu işittim. Şimdi annemin niçin onu göremediği anlaşıyordu. Buster-Lina, oyuncak köpeklerin arasına gömülmüş uyuyordu. Onu dikkatle uyandırdım. Hemen dışarı fırladık.

4

Eğer annem alerji krizine girmeseydi, bisikletim çalınmayacaktı. Ama çalındı.

Yanımda Buster-Lina koşarken, bisikleti sürmek hiç de kolay değildi. Ama acelem vardı. Eczane yirmi dakika sonra kapanacaktı ve benim oraya uğramadan önce Buster-Lina'yı sahibine bırakmam gerekiyordu. Sahibi Karga İzi Sokağı 12 numarada oturuyordu. Axel de o çevrede oturduğu için bu sokağı iyi biliyordum.

Buster-Lina, sokağını tanıdı ve öylesine bir hızla koşmaya başladı ki dengemi koruyabilmek için tasmaını bırakmak zorunda kaldım. Buster-Lina, kırmızı boyalı bir eve doğru koşup mavi boyalı kapısının önünde durdu ve havlamaya başladı.

Çok geçmeden kapı açıldı; bir kız dışarı fırlayıp Buster-Lina'nın boynuna sarıldı. Bu, marketteki kızdı.

Sanki hiç bırakmayacakmış gibi Buster-Lina'nın boynuna sarılıyordu.

Evin bahçesini çevreleyen çitin önünde durup onlara bakarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Niçin bu kızın bir köpeği vardı da benim yoktu? Niçin onun annesinin değil de benim annemin alerjisi vardı? Bisikletin ön tekerine bir tekme savurdum.

Kız attığım tekmeyle çıkan sesi duyup bana baktı. Kalkıp çite doğru geldi. Buster-Lina da onu izledi. Birden dehşetli bir korkuya kapıldım. Ya köpeğini benim aldığımı biliyorsa? Ya bizi gördüyse? Hızla kaçabilmek için ayağımı bisikletin pedalına koyup bekledim. Ama kız gülümsüyordu.

— Merhaba! Onu bulmanız ne iyi! Nerede buldunuz?

Yutkundum ama Allahtan benim konuşmama fırsat vermeden devam etti.

— Onu marketin önüne bağlamıştım ama çıktığımda yoktu. Aramadığım yer kalmadı. Artık birinin onu çaldığını düşünmeye başlamıştım. Ama sanırım tasmaını çözüp kurtulmuş. Sesini duyduğumuzda tam polisi aramak üzereydik. Şey... Bir şey ister misiniz? Onu bulduğunuz için, bir ödül.

Başımı hayır anlamında salladım, yüzümün nasıl

kızardığını hissedebiliyordum.

— Şey... Hiç önemi yok, dedim.

Kız düşünceli bir şekilde Buster-Lina'nın çenesinin altını okşadı.

— Peki, bir dondurma? dedi. Buzlukta var. Sanırım biraz vaktin vardır?

Tekrar başımı iki yana sallayıp saate baktım.

— Hayır, gitmek zorundayım, dedim. Kapanmadan eczaneye uğramalıyım. Annem ale... Ağır hasta...

Off, neredeyse annemin köpeklere alerjisinin olduğunu söyleyecektim, o da Buster-Lina'yı eve götürdüğümü anlayacaktı.

Kız bana üzüntüyle baktı.

— Ah zavallı! dedi.

Diz çöküp kollarını Buster-Lina'nın boynuna doladı.

— Neler hissettiğini anlıyorum, dedi. İki yıl önce babamı kaybettim. Lina'yı bu nedenle aldım.

Gözleri doldu ve yüzünü Buster-Lina'nın kürküne gömdü.

— Şimdi onu da kaybetmekten korkuyorum, dedi.

Boğazım düğümlendi. Bir de onun köpeğinin olmasının haksızlık olduğunu düşünmüştüm... Benim

babam vardı. Hiç değilse arada bir vardı.

Elimi uzatıp başını okşamak, onu teselli etmek istedim. Boğazımdaki düğümü çözmek için öksürdüm.

— Annem, dedim... O kadar ağır hasta değil. Basit bir şey.

Annemin hastalığının babasının ölmeden önceki hastalığı kadar ağır olmamasına kızacağına düşünmüştüm. Ama hiç de kızmış gibi değildi.

— Harika, dedi ve Lina'nın burnunu öptü. Dondurma istemediğinden emin misin?

Başımı hayır anlamında salladım, Buster-Lina'nın alnını okşayıp;

— Gitsem iyi olur, dedim. Ama bir gün Bus... Lina ile gezmek isterim. İzin verir misin?

— Elbette, dedi. Sen olmasan belki onu bulamazdım.

Ben olmasam Lina'sını hiç kaybetmeyecekti! Onu aramayacak ve bu kadar üzülmecekti. Yalan söylemek ya da gerçeği söyleyememek içimi yakıyordu ama olanları ona anlatamazdım ki! Ayrıca böyle olsun istememiştım. Axel'i tanısa, o da benim yaptığımı yapardı.

— Hoşça kal, diye mırıldanıp pedallara asıldım.

— Adım Sara, diye bağırdı ardımdan. Senin adın ne?

— Tilda! diye bağırdım. Sara ve Buster-Lina'ya el salladım.

Saat tam altıya iki kala eczanenin olduğu köşeyi döndüm. Vitrinden, beyazlar giymiş bir teyzenin elinde bir demet anahtarla kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Bisikleti hemen duvara dayayıp kapıya doğru atıldım. Ben kapının kolunu tuttuğumda, o anahtarı kilide sokmuştu.

— Özür dilerim ama...

Kapıyı ittim. Anahtar demeti, beyaz elbiseli teyzenin şaşkın bakışları altında yere düştü. Hemen kasa-yaya yöneldim. Kimse yoktu. Sonra bir kadın esneyerek geldi. Tam giderayak bir müşterinin gelmesinden hiç memnun olmamıştı. O derin bir nefes çekerken, kâğıdı cebimden çıkarıp önüne koydum.

İlaç raflarına gitmek yerine kaşlarını kaldırıp, kâğıdı geri uzattı.

— Maalesef, köpeğinizi görmedim, dedi.

— Özür dilerim, dedim ve cebimde iyice buruşmuş olan öteki kâğıdı uzattım.

Derin bir nefes daha çektikten sonra, ağır adımlarla ilaç raflarına yöneldi.

— İlaçların isimlerini mırıldanarak raflardan topladı. Başka bir arzunuz? dedi.

İlaçları küçük bir torbaya koyduktan ve gözlüğünü çıkarıp kabına yerleştirdikten sonra sıkıntıyla bana baktı.

— Bir daha kâğıtları böyle buruşturmasan...

Başımı salladım ve cebimde epeyce buruşmuş olan kâğıt paraları uzattım.

Tam eczaneden çıkmıştım ki bisikletimin yerinde olmadığını gördüm. Benim güzel, kırmızı, beş vitesli bisikletim ortadan kaybolmuştu! Hemen diğer bisikletlerin bağlı olduğu yere koştum; oraya koymadığımı bilmeme rağmen... Onu kilitlemeden duvara dayamıştım.

Eczanenin arkasındaki her çalının altını, önündeki meydanın her köşesini yokladım. Yoktu!

Gözlerimde yaşlar, eczaneye koşup kapıyı yumruklamaya başladım. Ben içerideyken, o beyaz elbiseli teyze elinde bir tomar anahtarla kapıda durmuş, benim çıkmamı beklemişti. O bir şeyler görmüş olabilirdi. Kapıyı bir kez daha yumrukladım. Bana ilaçları veren kadın ortaya çıktı. Yine mi sen, der gibi baktı. Kaşlarını çatıp duvardaki saati gösterdi.

— Bisikletimi çaldılar! diye bağırdım.

Ama kadın tekrar saati gösterdi ve arkasından kapıda asılı duran levhayı. KAPALI!

Oradan ayağımı sürüyerek ayrıldım. Salyalarım gömleğimi ıslatmıştı ama kimin umurundaydı. Ne berbat bir gün! Ne iğrenç! Önce Julia hasta oldu, köpekleri karıştırdım, sonra annem alerji krizine girdi ve şimdi de bisikletim çalındı. Öfkeli ve üzgündüm. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dudaklarım seğirene kadar bağırdım, yoluma çıkan her şeye tekme attım.

— Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Ama bütün bunların bir faydası olmadı. Eve yaklaştıkça annemin bana ne diyeceğini düşünüp, daha da endişeleniyordum. Bisiklet daha çok yeniydi. Başına lobut düştüğü için dokuzuncu yaş gününe gelemeyen babam göndermişti. Tabii, onu posta kutusundan değil, gidip mağazadan almıştık.

Babaaa... Sara'nın babası öldüğü için ağlamaya başladım; hiç değilse benim babam arada bir çıkagelse de hayattaydı. Sonra, bisikleti çaldığı için ağladım. Onu niçin kilitlememiştim! Nasıl bu kadar aptal olabilirdim!

Merdivenleri ağır ağır çıktım. Sanki çalınan bisikletim sırtıma yüklenmişti. Anneme gerçeği mi, yoksa bisikletimi birine ödünç verdiğimi mi söyleyeceğime henüz karar verememişim. Umarım bisikletimi kısa zamanda bulabilirdim. Sonra Pire'yi bulursam, bir

daha yalan söylemeyeceğime dair kendi kendime söz verdiğimi hatırladım. Onu bulmuştum. Sözüm sözdü, hiç değilse bugün!

Merdivenleri yarılamıştım ki Gösta ile karşılaştım. Bir elini merdiven korkuluğuna dayamış, yolumda duruyordu. Kemerinden kocaman bir anahtar demeti sarkıyordu.

Önüne geldiğimde, boğazını öyle bir temizledi ki sanki suç işlediğimi bildiğini ima ediyordu. Birden onun Buster-Lina'yı da bildiği duygusuna kapıldım.

— Eveeet, küçük hanım bisikletini nereye bıraktı acaba? dedi.

— Ne? Ne dedin? dedim. Aslında ne dediğini çok iyi duymuştum ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

— Giderken bisikletle gittiğini gördüm ama yürüyerek geldin, dedi. Eee?

Gözleri merakla parlıyordu. İyice huzursuz olmuştum. Tamam, sözüm sözdü ama... Meraklı bir turşucuya, casus bir komşuya karşı, küçük bir acil durum yalanı herhalde verdiğim sözü bozmadı.

— Ödünç verdim, deyip kolunun altından hızla geçerek basamakları tırmanmaya devam ettim.

— Yok, ben biliyorum, ben biliyorum diye söylen-

di arkamdan.

Kapıdan girdiğimi duyan annem hole geldi. Hapşırığı kesilmişti ama gözleri hâlâ kızarık ve şişti. Konuşmaktan kurtulmak için sanki ayakkabımın bağı bir türlü çözülmüyormuş gibi yaptım.

— Niye bu kadar geç kaldın, dedi annem. Eczane çok mu kalabalıktı?

Başımı salladım. Artık ayakkabı bağıyla daha fazla oyalanamazdım çünkü bağcıklar neredeyse kendi kendine çözüldü. Çok susadım, diye mırıldanarak annemin önünden geçip mutfağa gitmeye yeltendim.

Ama annem kolumdan tutup durdurdu ve:

— Benim küçük yavrum, gözlerin kızarmış! Sakın sen de alerji olmayasın? dedi.

Çenemden tutup başımı kaldırdı ve dikkatle inceledi.

— Yoksa bir şey mi oldu? dedi.

O yumuşacık, “ne olursa olsun anlatabilirsin” sesiyle söylemişti bunu. Burnum akmaya başladı ve annemin siyah çizgili gömleği, gri, yaşlı bir renge büründü. Saçımı okşayarak başımı karnına çekti.

— Tamam bir tanem, tamam, diye bana sarılarak salındı. Anlat bakalım ne oldu?

Burnumu çeke çeke, olup bitenleri, bisikletimi çal-

dırdığımı, kilidini takmadığım için bunun tamamıyla benim suçum olduğunu ona anlattım. Hiç değilse gerçeğin yarısını söylemişim. Buster-Lina'dan bahsetmeksizin, Sara diye bir arkadaşımınla karşılaştığımı, onunla laflamak zorunda kaldığım için eczaneye biraz geç gittiğimi, kapanma telaşıyla bisikleti öylece dışarıda bıraktığımı söyledim. Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Sara artık benim arkadaşım sayılırdı.

Annem bisikletimi kesin olarak bulacağımızı söyleyerek beni teselli etti. Yarın çıkıp ararız, dedi. Her tarafa kayıp ilan asacak ve polise de gidecektik. Bisikletin kilidini takmadığım için de bana hiçbir şey demedi.

Sonra köfte ve spagetti yiyip televizyon seyrettik. Daha doğrusu, ben uyuduğum için annem seyretti. Annem beni yatağıma taşıdı ve yanıma birkaç oyuncak köpek koydu. Ama gerçek köpek kokusu vardı.

Uykuya dalmadan hemen önce, oturma odasında annemin hapsirdiğini duydum.

5

Eğer bisikletim çalınmasaydı, o zaman yolumu kaybetmeyecektim. Ama kaybettim.

Bisikletim çalıandıktan sonraki gün, yani çarşamba günü, annem polisi arayarak durumu bildirdi. Eğer bulurlarsa bize bildireceklermiş. Ama annem en iyisi onu bizim aramamız, dedi. O işten çıktıktan sonra bisikletimi birlikte arayacaktık.

Julia hâlâ hasta olduğu için okula yine yalnız gittim. Aslında hep bisikletle giderdim ama başıma gelenleri biliyorsunuz. Okul yolu boyunca bisikletimi aradım, yoktu.

Okulun bahçesine girmiştim ki zil çaldı. Geç kalmıştım, uzun süre hep bisikletle gelip gittiğim için ev ile okul arasındaki mesafenin yaya olarak ne kadar sürdüğünü unutmuşum. Herkes sınıflara girmişti. Boş bahçede koşmaya başladım. Aniden durdum, öyle bir

durdum ki yerde keskin bir fren izi oluştu. 4D sınıfının önünde tıpkı Axel'e benzeyen bir oğlan, tıpkı Sara'ya benzeyen bir kızla konuşuyordu. Beni görmemiş olmamalarını umarak kendimi hemen tahta çitin arkasına attım.

Nefesim kesilmişti adeta. Benim hakkımda konuştuklarından kesinlikle emindim. Mutlaka: "Aptal, başkasının köpeğini alıp benim diye hava basıyor" diyorlardı. Ders başlamıştı ama yerimden kıpırdamadım; Axel ile Sara beni asla görmemeliydi. Gözümü çitlerin aralıklarından birine dayayarak onları gözetlemeye başladım. Hâlâ orada konuşuyorlardı. Daha da kötüsü kahkahadan kırılıyorlardı! İçim parçalandı. Axel orada durmuş, Sara'yla birlikte gülüyordu.

Boğazım düğümlendi, yutkunamıyordum. Belli ki Axel Sara'ya âşıktı. Aptal ben de, dün, bir an olsun Axel'in bana bir parça âşık olduğunu hayal etmiştim. Benimle eve kadar geldiğinde... Demek ki o köpeğin Sara'nın olduğunu biliyor ve yalnızca benim işi daha nereye kadar götürebileceğimi, daha ne kadar yalan söyleyebileceğimi merak ediyordu. Şimdi de durmuş, olup bitenleri Sara'ya anlatıyordu. Benim arkadaşım sayılabilecek Sara'ya.

Sonunda sınıflarına girdiler. Sara 4D'ye, Axel

4B'ye. Allaha bir de öpüşmediler. Çitin arkasına yığıldım. Boğazımdaki düğüm şimdi mideme inmişti. Nasıl olmuştu da Sara'yı daha önce okulda görmemiş-tim? Gerçi okulda çok fazla tanıdığım yoktu. Ben de buraya daha birkaç ay önce gelmiş ve çok tatlı olduğu için yalnızca Axel'i fark etmiştim.

Kalktım ve ağır adımlarla sınıfıma yöneldim. Kafamda durmadan düşünceler üretiyordum. Tam bizim sınıfın olduğu koridora açılan kapının kolunu kavramışken durdum. Ve birden, bugün Axel ya da Sara ile karşılaşmayı göze alamayacağıma karar verdim, hele ikisiyle birlikte! Aman Tanrım! Kapının kolunu bıraktım ve var gücümle koşarak Axel ve Sara'dan uzaklaştım, okuldan, okulun bahçesinden ve her şeyden.

Koştum, koştum, koştum... Daha uzağa, daha uzağa. Okul çantam sırtımı dövüyordu. Villaların, apartmanların, fabrikaların önünden koşup koruluklar geçtim. Her şeyden kaçmak istiyordum ve bir daha asla buraya geri dönmek...

Bir daha okula nasıl gidebilirdim? Axel ile Sara olanları herkese anlatacak ve herkes benim tam bir aptal olduğumu düşünecekti. Bir daha asla kimseye görünemezdim.

Artık koşacak gücüm kalmadığında sırtımı bir ağaca dayayarak çöktüm. Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu ve Temmuzun sıcak bir gününde, gölge bulamamış bir senbernar gibi soluyordum. Gözlerimi sımsıkı kapayarak bütün bunlar hiç olmamış gibi düşünmeye çalıştım; bu bir karabasandı ve ben birazdan uyanacak, evde, yatağımda olacaktım. Ama gözlerimi her açtığımda kendimi sırtım bir ağaca dayalı otururken buldum. Olmam gereken yerden uzakta bir yerde. Yalanlarım, büyüdü, büyüdü, büyüdü ve bütün bedenimi kapladı.

Önce, biri beni bulana kadar orada oturmayı düşündüm. Ya da hasta olana kadar. Ya da ölene kadar. Belki o zaman artık bana gülmezlerdi. Belki pişman bile olurlardı... Ama sonra üşümeye başladım ve okula gitmeyeceğimi bildirmediğimiz için okuldan annemi arayacaklarını düşündüm. Annem çok endişelenirdi.

Geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Eve gidip annemin işyerine telefon etmeyi ve ona hasta olduğumu söylemeyi düşünüyordum. Hâlâ midemde o yumru olduğu için yalan söylemiş de sayılmazdım. Sonra annem eve geldiğinde, başka bir şehre taşınalım diye ona yalvaracaktım.

Taşınma düşüncesiyle birlikte keyfim yerine geldi.

Annem kesinlikle buna karşı koymazdı. Yani belki biraz. O taşınmaktan hoşlanır, ayrıca işinden pek hoşnut değil. Ben de böylece Axel ve Sara'yla karşılaşmaktan kurtulurum. Yeni bir yerde yeni bir hayata başlarım. Gerçi en iyi arkadaşım Julia'ya yazık olacak. Tamam, çok iyi bir arkadaş ama olanları duyunca onun da benim deli olduğumu düşünmemesinin garantisi ne?!

Yürüdüğüm yerler bana biraz yabancı geldi. Daha önce hiç bu taraflara gelmemiştim, koşarken de yolları düşünenecek halde değildim. Bir yol ağzına geldiğimde etrafıma bakındım ama tanıdık hiçbir şey yoktu. Hangi taraftan geldiğimi bilemiyordum. Etrafımda hepsi de birbirinden karanlık, ürkütücü fabrikalar vardı. Tek bir Allahın kulu da görünmüyordu. Sanki o korku filmlerindeki terk edilmiş yerlerden birine gelmiştim. Yüreğim sıkışmaya başlamıştı.

Alçak beton duvarlardan birinin üzerine oturdum, kendi kendimi cesaretlendirerek sakinleşmeye çalıştım. O kadar da tehlikeli değildi; hem güpegündüz ne olacak... Birden benim olduğum tarafa gelen bir bisikletli gördüm. Yavaş adımlarla ona doğru koşmaya başladım.

Kim olduğunu anladığımda artık çok geçti. Şu an belki de dünyada en son görmek istediğim insanlar-

dan biriydi; frene bastı ve yalnızca birkaç metre ötede durdu.

6

Eğer yolumu kaybetmeseydim, Sara ve anneanesi ile karşılaşmayacaktım. Ama karşılaştım.

Sara bana merakla baktı.

— Merhaba Tilda! Burada ne işin var?

Bir sihirbaz numarasıyla kendimi yok etmek istedim.

— Ben...Yolumu kaybettim, dedim.

Keşke o sanayi bölgesinde ne aradığımın daha iyi bir açıklaması olsaydı. Benim akılsızın biri olduğumu düşünmesini istemiyordum. Axel'e anlatacağı bir şey daha olsun da istemiyordum. O anlatacak ve Axel'le birlikte bana güleceklerdi. Ama artık daha fazla yalan söylemeyecektim.

Sara gülmedi.

— Benimle gelebilirsin, dedi. Anneanneme gidiyorum, ileride hastanenin yanında oturuyor; kestirme

olduğu için hep bu yoldan giderim.

Başımı sallayıp, onunla birlikte yürüdüm. Ya Sara hiçbir şey bilmiyordu ve Axel ile benim hakkımda konuşmamışlardı ya da bu kız çok iyi numara yapıyordu.

— Çarşamba günleri, erken çıkıyoruz ben de arada bir anneanneme yemeğe giderim. Bugün siz de mi erken çıktınız?

Başımı hayır anlamında salladım. Sara durdu ve bana bakmaya başladı.

— Öyle mi? Peki niçin okulda değilsin o zaman?

— Ben... Okulu astım, dedim. Ağzımdan yalnızca bu sözler çıktı.

— Ne? Okulu astın mı? Ama... Sen öyle birine benzemiyorsun.

Sara şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerini bana dikti. Sonra başını yana eğip şefkatle bakmaya başladı.

— Canını sıkan bir şey mi var? dedi.

Aslında çok basitti, “hayır” deyip her şeyden kurtulabilirdim. O zaman Sara kesinlikle beni ayıplar, ben de içimde ne varsa ona sayıp döker, onunla gırtlak gırtlakla gelirdim.

Sara hâlâ başını öyle eğmiş ve bana daha şefkatli bakıyordu.

— Annenle mi ilgili? dedi dikkatle. Ben bu durumları bilirim. Babam... Babamdan sonra. Yani babamı... Annemden çok uzaklaştım.

Başımı endişeyle salladım. Her şey daha fazla kötüleşmeden ona gerçeği söylemeliydim. Bunu yapmalıydım. Şimdi!

— Annemin alerjisi var! dedim.

Sözcükler ağzımdan hızla ve neredeyse bir çığlık gibi döküldü. Sara başını doğrultup şaşkınlıkla baktı.

— Tamam, ben yalnızca...

— O Lina'dan alerji oldu, dedim sessizce.

— Lina?

Sara kesinlikle bir şey bilmiyordu. Sanki bir soru işareti gibi görünüyordu. Ama şimdi A.. Ondan bahsedersen...

— Dün Lina kaybolmuştu ya, dedim.

Ayaklarımla yeri kazıyor, Sara'ya bakmaya cesaret edemiyordum. Sara hiçbir şey söylemedi; derin bir nefes alıp devam ettim.

— Lina benimle birlikteydi. Benim yanımda. Yanlışlıkla köpekleri karıştırdım.

— Yanlışlıkla mı?

— Evet, kasıtlı olarak yapmadım. Onu yanlışlıkla aldım ve sonra köpekleri değiştiremedim, çünkü...

Axel oradaydı. Sonra benimle eve kadar geldi ve o gittiğinde merdivenlerde Gösta ile karşılaştım; Bus... Lina'yı eve sokmak zorunda kaldım. Sonra annem geldi ve...

Sustum. Zaten kahkahalar atarak bisikletin gidonuna yatmış olan Sara beni duyamazdı.

— Sen delisin! diye bağırdı gülme krizinin arasında.

Sonunda ona bakmaya cesaret ettim. Kızmış gibi görünmüyordu.

— Evet, biliyorum, dedim.

İnanılmaz rahatlamıştım. Sara'nın gülmesine de alınmadım. Aksine! O bana değil, olup bitenlere gülüyordu ve gerçekten de bütün bu olanlar çok komikti.

— Peki ama nasıl karıştırdın?..

Yeni bir gülme krizine yakalandı.

— ... Köpekleri.

— Pire'yi, yani Doris Teyzenin köpeğini, senin bağladığın direğe bağlamıştım. Marketten çıktığımda, işte...

Birden onun Axel'le birlikte nasıl güldükleri aklıma geldi ve sustum. Kesinlikle sevgililerdi! Sara benim Axel'e âşık olmamı eminim komik bulacaktı. Ama artık geriye dönüş yoktu.

— ... Axel oradaydı ve... Şey, o zaman ona bakıyordum, Pire ve Lina'nın tasmaları kırmızı olduğu için...

Sara Axel'e takılmadı.

— Pire'de mi *Labrador*.

— Hayır, *Chihuahua*.

Bunun üzerine Sara yarım saat daha güldü. En az!

— Şimdi hatırlıyorum, dedi. Lina'yı bağlarken o köpeği görmüştüm, diye devam edebildi. Yani kocaman siyah bir Labradorla, o mini minnacık köpeği karıştırılabildin?

— Evet! dedim.

— Sen delisin!

— Biliyorum.

Sara küçük kırmızı bir evin önünde durdu.

— İşte geldik!

Evin kapısını vurduktan sonra bir yanıt beklemeden açtı ve içeri girdi.

— Ben geldim! diye bağırdı. Yanımda bir arkadaşım var.

Anneannesi içerden bir yerlerden “Tamam!” diye bağırdı.

— Mikrodalgada kendinize birer pizza ısıtın. Ben şu filmleri tabettikten sonra gelirim.

Sara buzluktan iki pizza çıkardı.

— Annecannem fotoğrafçı, dedi. amaşırhane de kendisine bir karanlık oda yaptı, neredeyse oradan hiç çıkamaz.

Mutfağın bir duvarında bir sürü siyah-beyaz fotoğraf asılıydı. Sara bir fotoğrafı göstererek;

— Babam, dedi. Hastalanmadan önce.

Fotoğraftaki adam sarı saçlı ve galiba mavi gözlüdü. Mutlu görünüyordu. Böylesi mutlu görünen birinin şimdi ölmüş olduğunu düşünmek tuhaf bir şeydi. Herhalde öleceğini bilmiyordu, diye düşündüm. Mutfakta oraya buraya seğirtip, masaya tabak, bardak ve meyve suyu yerleştiren Sara'ya baktım.

— Sana çok benziyor, dedim.

Sara başını sallayarak onayladı. Fırından çıkardığı pizzanın dumanı tütüyordu.

— Sen kime benziyorsun? dedi. Annene mi yoksa babana mı?

Biraz düşündüm.

Herhalde daha çok anneme benziyordum. Açık sarı saçlar, kocaman gözler ve hem' annem, hem de anneanneminki gibi biraz tuhaf bir burun. Ama huy olarak belki daha çok babama benziyordum. O da arada bir yalan söyler.

— Her ikisine de benziyorum, dedim sonunda. Ama babam bizimle yaşamıyor.

Ona benzeyip benzememenin ne önemi vardı ama yine de bu konuda bir şeyler söylemek hoşuma gitti. Hele de, sanki bir babam yokmuş gibiyken.

Sara, bip bip eden fırından öteki pizzayı da çıkardı.

— Evet, işte! *Pizza a lâ Sara*, dedi.

Pizzaların üzeri yanmıştı ama içleri hâlâ buz gibiydi. Olsun, yine de lezzetliydi. Pizzayı çok sevme rağmen evde yiyemiyorduk; annem mikrodalganın gereksiz bir alet olduğunu söyleyerek tıpkı ekmek kızartma makinesi gibi onu da çöpe atmıştı.

— Tilda, dedi Sara, pizzasını çiğnerken. Hâlâ okulu asmanla Lina arasındaki bağı anlayamadım.

Anlatıp anlatmamakta tereddüt ettim. Ama şimdi işleri karıştırmanın bir anlamı yoktu. Zaten en kötülerini daha önce anlatmıştım. Böylece geri kalanları da anlattım, Axel'e âşık olduğumu, onları birlikte gülerken görünce bana güldüklerini ve birbirlerine âşık olduklarını düşündüğümü söyledim.

Söyleyeceklerimi bitirdikten sonra pencereden dışarı bakmaya başladım. Onların birbirine âşık olup olmadıklarını hâlâ bilmiyordum. Göz ucuyla Sara'nın

başını iki yana salladığını gördüm.

— Ben ve Axel? Sen aklını mı yitirdin? O benim kuzenim.

Yüreğimden kocaman bir ağırlık kalktı ve büyük bir gürültüyle mutfağın ortasına düştü. Allahtan kimsenin ayağını ezmemişti. Artık Axel'in, Buster ile Lina'nın birbirine çok benzediğini söylemesinin nedeni anlaşılıyordu!

Birden annemi aramam gerektiğini hatırladım. Tam bunu söyleyecektim ki Sara'nın anneanesi mutfığa girdi. Sara'yı kucaklayıp bana elini uzattı. Sara beni ona kuzen Axel'e âşık olan deli kız diye tanıştırdı. Tepeden tırnağa kızardım.

— Öyle mi! Ne güzel, belki bir gün akraba oluruz, diyerek güldü anneanne.

7

Eğer Sara ve anneannesiyle karşılaşmasaydım, polisler beni almayacaktı. Ama aldılar.

Sara'nın anneannesi Pia, bize dondurma ikram etti ve son çalışmasını görmek ister miyiz diye sordu. Bu köpek resimlerinden oluşan bir kitap çalışması olduğu için minnetle kabul ettik.

Sara iki fotoğrafı kaldırarak burnumun ucuna dayadı. Fotoğraflardan birinde bir Labrador—tabii ki Lina—ötekinde de bir *chihuahua* vardı.

— Tilda, bak, birbirlerine ne kadar da benziyorlar, değil mi? dedi.

— Evet, dedim, aralarında hiç fark yok.

Pia bize şaşkın şaşkın baktıktan sonra ikimizin de bir göz doktoruna görünmemiz gerektiğini söyledi.

Sonra Pia, bize bir fotoğrafın nasıl banyo edildiğini gösterdi. Normal lambayı söndürüp küçük kırmızı

bir lamba yaktı. Önce çok karanlık geldi ama bir süre sonra gözlerimiz loş ışığa alıştı. Beyaz bir kartın üzerinde resimlerin yavaş yavaş ortaya çıktığını görmek çok heyecanlıydı. Tıpkı bir hayalet görmek gibi.

Karanlık odadan çıktığımızda saat iki buçuğa geliyordu.

— Yaa, dedi Pia. Karanlık odada zaman iki kat daha hızlı geçiyor. Acelen mi vardı?

Başımı sallayıp, yalnızca annemi aramayı unuttuğumu söyledim. Yalnızca? Bunu düşününce mideme kramp girdi. Annem kesinlikle sağa sola koşturarak bütün kentte beni aramıştı.

Evet, annem ne işyerinde, ne de evdeydi. Öğle yemeğinden önce işyerinde ayrılmış, endişeden perişan durumdaymış. Ona ulaşabileceğim bir cep telefonu da yoktu çünkü cep telefonu lüzumsuz nesnelere sınıfına giriyordu.

Sara ve ben hemen eve doğru yola çıktık. Sara bisikletle giderken ben de gücümün yettiği kadar yanında koştum. Sonra daha hızlı yol alabilmemiz için Sara beni bisikletin paket sepetine bindirdi. Sanayi bölgesinden böyle geçtik.

— Korkma! Burada hiç polis olmaz, dedi Sara.

Bunu der demez yanımızda bir polis arabası belir-

di. Durmamız için işaret ettiler. Yüreğim yerinden fırlayacak gibiydi. Yalnızca okulu astığımdan ve annemi aramayı unuttuğumdan değil, bir de trafik polislerine yakalandığımızdan. Üstelik başımda kask da yoktu!

Sara bisikleti kenara çekerek durdurdu. Paket sepetinden utanç içinde indim. Bugün ikinci kez, sihirbaz numarasıyla kendimi yok etmek istiyordum. Polis arabası yanımızda durdu ve arabanın camı açıldı.

— Vay, vay, ne yapıyorsunuz bakalım?

Sara ve ben boynumuzu büküp, “Hiç...” dedik.

— Bisiklete böyle binilmez, değil mi? dedi direksiyondaki polis.

Suçlu bir şekilde başımızı salladık ve ben:

— Üstelik kasksız, diye ekledim.

Bu defa polis başını salladı. Bana ve kasksız başıma dikkatle baktı.

— Bunu evinize bildireceğiz, dedi. Adınız ne bakanım?

Bize soru soranın yanında oturan diğer polis, eline bir kâğıt kalem aldı.

— Sara Vidmark, diye kekeledi Sara.

— Sen, dedi polis bana, kafasından endişelenen, senin adın ne?

Polis bana bakarken başımı öne eğip;

— Tilda... Tilda Turini, dedim.

Polis ismimi yüksek sesle tekrarlayarak kaydetti. Ve birden not defterini bırakıp bana gülümsedi.

— Aha! Sanırım kayıp Tilda Turini'yi bulduk. Hadi atla bakalım.

Başıyla arabanın arka koltuğunu işaret etti.

— Seni evine götüreceğiz. Annen bizi arayıp kayıp olduğunu bildirdi.

Kızarak arka koltuğa oturdum. Biz oradan ayrılırken, Sara bisikletin üzerinde sanki taş kesilmişti. Polis birden frene bastı ve arabanın camından başını çıkartıp.

— Sen evine gidebilirsin! diye bağırdı. Ama bir daha kimseyi sepete bindirme.

Kemerimi bağlayıp, kimse beni görmesin diye olabildiğince koltuğa gömüldüm. Direksiyonun yanındaki polis geriye döndü ve beni sorgulamaya başladı.

— Evden mi kaçtın, yoksa yalnızca nerede olduğunu mu haber veremedin? dedi.

— Telefon etmeyi unuttum, diye mırıldandım.

Polis gülümsedi.

— Endişelenme, dedi. Önemli olan seni bulmamız. Annen seni görünce sevinecek.

Tekrar önüne döndü. Ben iyice koltuğa gömül-
müş, annemin gerçekten sevinip sevinmeyeceğini dü-
şünüyordum. Polis, annemi arayarak, beni bulduklarını söyledi. Demek ki annem evdeydi. Telefon etme-
diğim için çok öfkeli olacağını düşünüyordum. Ya da
üzgün.

Ama annem ne öfkeli, ne de üzgündü. Her zaman-
ki gibiydi. Mutfağın penceresinden polis arabasını
görmüş, daha biz arabanın kapısını açmadan aşağı
inmişti. Beni öyle bir kucakladı ki neredeyse nefesim
kesildi.

— Hain çocuk! Tanrım, eve geldiğin için ne kadar
mutluyum! dedi ve gözlerinden yaşlar boşandı.

— Özür dilerim, dedim, seni aramayı unuttuğum
için özür dilerim.

— Umarım bir daha unutmazsın, dedi polislerden
biri.

Öteki başını sallayarak onu destekledi.

Ben de başımı salladım.

— Kafana da dikkat edeceksin! dedi polis.

Başımı sallayarak onayladım.

— İyi. O zaman biz gidelim.

Arabayı kullanan polis, arabanın kapısını kapa-
madan önce durdu:

— Bu mutlu sonu kutlamalısınız. Siz en iyisi bir pizzacıya gidin ya da başka bir yere, dedi ve bana göz kırptı.

8

Eğer polisler beni almasaydı, pizzacıya gidemeyecektik. Ama gittik.

Polisler gittikten sonra da annem bana bir süre daha sarıldı. Sonra, polisler doğru söylüyor, bunu kutlamalıyız dedi. İşin içinde pizza yemek olduğundan bunun harika bir fikir olduğunu söyledim. Önce sağa sola telefon edilip bulunduğum söylenecekti.

Bizim oturduğumuz kata tırmanmıştık ki Gösta'yı gördük. Elinde neredeyse boş görünen bir çöp torbası vardı. Gözleri bir fino köpeğinkine gibi dışarı fırlamış, kulakları meraktan yarasa kulağı gibi dikilmişti.

— Şey, çöpleri atacaktım da, dedi. Ha, unutuyordum, size bir şey mi oldu?

Sesi inanılmaz derecede berraktı. Fino gözlerini masum masum kırıştırdı... Pencerede perdenin arkasında durup, bizi izlemiş olduğu kesindi. Anne-

min gözlerinde muzip bir ışık belirdi ve gülümseyerek Gösta'ya;

— Evet, dedi. Ama kimseye söylemeyeceğine söz ver. Tilda ve ben yılların en iyi soygununu yaptık ve polisi aldatarak onlardan kurtulduk. Şimdi, bunu kutlamak için pizzacıya gideceğiz ama önce paraları saklamalıyız.

Gösta deli komşular hakkında homur homur bir şeyler geveledikten sonra evine girdi. Daha bir saniye geçmemişti ki tekrar dışarı çıktı, öfkeyle duvarda çöplüğe açılan kapağı açıp elindeki torbayı attı. Kapı aralığında durup bana ve anneme aşağılayıcı bir bakış fırlattı.

— Yok, yok, ben neler olduğunu çok iyi biliyorum, diye soludu. Boynunu sağa sola çevirerek çıtlattı ve kapıyı çarptı.

— Amaaan, diye fısıldadı annem ve bizim dairenin kapısını açtı. Ne kadar da öfkelendi. Yalnızca biraz şaka yapmak istedim. Neyse, daha sonra gönlünü alırız.

— Hımm, dedim. Ama sürekli “ben biliyorum” deyip duruyor, ne bildiğini çok merak ediyorum.

Annem, anneannem ile babamı; ben de Julia'yı aradım. Zavallı Julia! Anjin olmuş. ateşi otuz dokuz

dereceye çıkmış, boğazı da çok ağrıyormuş.

— Komik bir şeyler anlat, dedi kısık bir sesle. Çok sıkılıyorum.

Ama daha annemin alerji krizi ve eczane faslına gelmeden susmam için sızlandı.

— Gülerken boğazım ağrıyor, diye fısıldadı. Acıklı bir şeyler anlat.

Ben de Sara ve babasını anlatmaya başladım.

— Sus, diye burnunu çekti Julia, ağlarken de boğazım ağrıyor.

O zaman ben de pes edip, geri kalanları ertesi gün anlatmak üzere telefonu kapattım.

Bir saat sonra annem ve ben oturmuş *milksake*'lerimizi höpürdetiyorduk. Olup bitenler hakkında epeyce kaynatmıştık. Ama annem birdenbire ağzında pipet varken, bana bakarak ciddileşti.

— Şimdi, Vilda Tilda, dedi. Şimdi bana bugün okula niçin gitmediğini anlatabilirsin.

— Tamam, dedim. Ama kimseye anlatmayacaksın... İşte böyle oldu...

— Benim anlattıklarım da en az annemin Gösta'ya söyledikleri kadar inandırıcı sayılırdı; ama annem dinlerken iç çekti, güldü, başını salladı...

Her şeyi anlatıp bitirdiğimde:

— Delisin sen! dedi.

— Biliyorum, dedim.

Sonra eğer söz verip onu aramayı unutmazsam, kendine bir cep telefonu alacağını söyledi. Bir de okulu asmamaya söz vermem gerekiyordu.

— Söz! dedim.

9

Eğer pizzacıya gitmeseydik, bisikletimi bulamayacaktık. Ama bulduk.

Milkshake'lerimiz çoktan bitmiş ve hava karar-maya başlamıştı. Kasadaki kız, çalımla önümüzdeki bardakları alıp masayı silmeye başladığında, gitmemiz gerektiğini anladık.

Annemle el ele, şhrin ortasından ağır adımlarla yürümeye başladık. Yağmur çiseliyor, hava sonbahar kokuyordu. Bisikletimi çaldırdığım eczanenin ve Pire'yi diğer köpekle karıştırdığım marketin önünden geçtik. Sonra orman yoluna saptık; anneme Axellerin evini gösterdim. Ama dürbünümüz olmadığı için ne Axel'i, ne de odasının duvarlarına astığı Harry Potter resimlerini görebildik. Ayrıca Axel, odasında değil, salonda olmalıydı. Çünkü odasının ışığı yanmıyordu, oysa salon çok ışıltılı ve kalabalıktı. Sanırım bir parti

ya da ona benzer bir şey vardı.

— Yani Axel, hâlâ senin bir köpeğin olduğunu sanıyor? dedi annem.

Yavaşça başımı salladım. Bunu gerçekten unutmuştum. En kötü şeyleri geride bıraktığımı düşünmüştüm ama en zoru kalmıştı!

Birden Sara'nın da Axellerde olabileceğini düşündüm. Belki bir akraba toplantısı vardı. Umarım ben söylemeden o Axel'e hiç bir şey anlatmazdı.

Evimize doğru yöneldik.

— Belki eve döndüğümüzde telefon açıp Axel'e de gerçeği anlattırısın, dedi annem.

— Asla! Benim tam bir deli olduğumu düşünür.

Annem güldü.

— Değil misin?

Derin bir iç çektim.

— Tamam, ama onun bunu bilmesine gerek yok, dedim.

Yağmur birden şiddetini artırdı ve büyük bir meşe ağacının altına sığındık. Hava artık iyice kararmıştı. Ama orman yolu, eşit mesafelerde dizilmiş sokak lambaları nedeniyle aydınlıktı. Lambaların öteki tarafı zifir gibiydi. İyi ki annem yanımdaydı.

Meşenin altında titreyerek beklerken, eve gittiği-

mizde sıcak bir çay içmeye karar verdik. Birden, sokak lambalarının birinin altında, kırmızı bir Şeyin parladığını gördüm. Annemin ceketini çekerek ona da gösterdim. nce, sanki bir göz gibi parladığı için onun bir hayvan olduğunu düŐündük. Ama o hayvan, gözünü hiç kırpmadan dakikalarca olduğu yerde durunca onun bir hayvan olduğu iddiasından vazgeçtik. Başka bir Şey olmalıydı.

— Şu lanet yağmur dindikten sonra gidip bakarız, diye fısıldadı annem.

Ama on beş-yirmi dakika geçmesine rağmen, o lanet yağmur dinmedi. Biz de merakımızı yenemeyip, o kırmızı Şeyin ne olduğuna gidip bakmaya karar verdik. Ona doğru dikkatle yaklaŐtik. YaklaŐtika annemin eline daha da sıkı sarıldım.

İyice yaklaŐmadan ne olduğunu anlayamadık ama her neyse bir hayvan olmadığı kesindi. Bu bir kedigzüydü! Bir bisikletin kedigz.

Bisiklet bir çalının üzerine atılmıŐtı, yalnızca arkası görünüyordu. Annem ve ben onu oradan çekip yola çıkarttık. Bunun benim bisikletim olduğunu anlayınca nasıl ŐaŐırdığımızı anlatamam. Benim güzel, beş vitesli kırmızı bisikletim. Artık daha önceki gibi güzel görünmüyordu: Arka tekeri biraz eğrilmiş, n lambası

bozulmuştu ama yine de benimdi.

— Bu yoldan yürümemiz ne şans, dedi annem.

— Eveet, ayrıca yağmurun yağması da, dedim. Yoksa onu göremezdik.

Bisikleti bulmanın sevincini yeterince yaşadktan sonra birden sırlıklam olduğumuzu fark ettik. Havanın ne kadar soğuk olduğunu da!

Titreyerek eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladık.

Annem eğrilmiş olan arka tekerleği işaret ederek:

— Kolayca düzeltilebilir, dedi.

— Babam geldiğinde tamir eder, dedim.

Annem bir an sessizleşti.

— Hımm, en iyisi biz Gösta'ya soralım. Baban biraz gecikebilir ya, onun için. Son geldiğinde gecikebileceğini söylemişti.

Evlerin arasına girmiştik. Burası daha aydınlıktı; ne kadar üzgün olduğumu göstermemek için başımı çevirip:

— Ama niçin? dedim. Çabuk gelirim diye söz vermişti.

Annem içini çekerek başımı okşadı.

— Üzülüğünü biliyorum ama gelemedi. O... Evet, bilmiyorum... Sanırım çok işi var.

Bisikleti yere savurdum. Parça parça olsun istedim.
— Alçak baba! Ölse daha iyiydi!

Sonra koşmaya başladım. Annem arkamdan bağırdı ama onu dinlemedim. Böyle olmasında onun da suçu vardı! Eğer o kadar kavga etmeseler asla böyle olmayacaktı. Gözyaşlarım yağmurla karışarak yanaklarımdan akıyordu. Hain baba! Bir de söz vermişti!

Eve kadar koştum. İçeri girmek, kapıyı kapamak, yatağa atlayıp, başımı yastığa gömmek istiyordum. Bir daha asla annemle de babamla da konuşmayacaktım. Asla!

Apartman kapısını çektim. Kilitliydi. Ceplerimi karıştırdım. Anahtar yok. Lanet olsun! Tekrar kapıya asıldım. Hâlâ kilitli. Kapıya bir tekme atıp önündeki merdiven basamağına oturdum.

Hep böyle olur! Annem geldiğinde, beni burada yağmurun altında otururken görsün istemiyordum. Kendimi gülünç hissediyordum...

Bahçeye doğru yürüyüp Gösta'nın penceresine baktım. Perdelerin arkasında bir gölge görür gibi oldum. Boş ellerimi gösterip kapıyı işaret ettim.

— İçeri giremiyorum! diye bağırdım.

Gölge kayboldu. Tekrar apartman kapısına yöneldim ve hayatımda ilk defa topallayarak merdivenler-

den inecek olan Gösta'yı görmek istedim. Ama tabii ki gelmedi. Tekrar merdivenlere çöktüm.

Başımı merdiven korkuluğuna dayayıp gökyüzüne bakmaya başladım. Yüzüme kocaman yağmur damlaları çarpıyordu; gözüm suyla doldu ve hiçbir şey göremez oldum. Sanki, babam gelemeyeceği için, ben onun umurunda olmadığım için gökyüzü de benimle birlikte ağlıyordu. Ama kötü bir şey söylemiştim. Babam keşke ölseydi demiştim. Allahtan böyle dediğimi Sara duymadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bazen babam ölse daha mı iyi olurdu diye düşündüğüm olurdu; o zaman hiç değilse onun gelmesini beklemeyecektim. Bir şey ummayacak ve hayal kırıklığına uğramayacaktım. Ama bunları düşündüğüm her seferinde büyük bir korkuya kapıldım: Ya Tanrı beni duyarsa, ya beni dinleyip babamı öldürürse! Bunun ne demek olduğunu bilemezsiniz.

Annemin geldiğini fark etmemiştim. Birden merdiven basamağına, yanıma oturdu. Yağmur bütün öfkemi yıkamıştı. Annemin saçlarımı okşaması hoşuma gitti. Başımı omzuna dayadım.

— Konuşmak ister misin? dedi annem.

Başımı iki yana salladım. Onunla konuşmak iste-

mediğim için değil; yalnızca o anda konuşmak istemiyordum.

— İçeri girip çay içelim mi?

Başımınla onayladım.

O kadar ıslanmıştık ki annem dairemizin kapısını açarken yerde küçük bir göl oluştu. Elbiselerimizden ve saçlarımızdan sular akıyordu.

— En iyisi hemen kurulanalım, diye fısıldadı annem ve Gösta'nın kapısını işaret etti.

Başımı çevirdiğimde, kapıdaki posta deliğinin kağıdının yavaş yavaş kapandığını gördüm.

Üzerimizi değiştirip çay suyu koyduktan sonra annem elinde bir bez ve zarfla tekrar kapının önüne çıktı. İçeri girdiğinde:

— O mektup da neydi? diye sordum.

Annemin yüzünde muzip bir ifade vardı.

— Gösta'ya, dedi, onu yarın akşam kahve içmeye davet ettim.

10

Eğer bisikletimi bulmasaydık, ayağımı burkmayacaktım ve yeni pantolonum yırtılmayacaktı. Ama ikisi de oldu.

Ertesi gün her şeyin ne kadar yorucu olduğu duygusuyla uyandım. Düşümde, Axel ve Sara ile köpeklerle dolu bir parkta dolaşıyorduk; tek tek her köpeği göstererek, “Bu benim, bu benim, bu da benim” diyordum.

Bir süre sonra Axel, “Senin kaç köpeğin var?” diye soruyor, ben de “Yüz on dokuz” diye cevap veriyordum. “Yalan söylüyorsun” diyordu Axel. Sonra birdenbire cebinden bir sihirli değnek çıkarıyor, “Hokus pokus,” diye havada sallıyor, “bir daha asla babanı göremeyeceksin” diyordu. Annem beni, tam Axel *filokus!* demeden önce uyandırdı.

— Hoşça kal, ben çıkıyorum, dedi. Sen de okula

gidiyorsun, değil mi?

— Söz, dedim ve ağzımı kocaman açarak esnedim.

Axel, sihirli sözcükleri tamamlamadan uyandığım için mutluydum ama içimde yine de bir isteksizlik vardı.

Önce, biraz kendime gelir gelmez, gerçeklerin ne kadar yorucu olduğunu düşündüm. Gördüğüm düş de tıpkı gerçek gibiydi. Yorganı başıma çekip hiç kalkmamayı istiyordum. Hastaymışım gibi yapabiliirdim. Julia gibi anjin mi olsaydım, acaba? Ama boğazında sarı beyaz lekeler varmış ve 39 derece ateşin çıkmış numarası da yapılamaz ki! Ayrıca anneme okulu asmayacağıma dair söz vermişim.

Yatakta tıpkı bir köpek gibi kıvrıldım. Ya Sara, Axel'e ona âşık olduğumu anlattıysa? Daha da kötüsü ona Buster-Lina'yı anlatmış olmasıydı. Dün akşam uyumadan önce Axel'e her şeyi anlatmaya karar vermişim. En iyisi hiçbir şeyi gizlememektir. Ama şimdi bu çok iyi bir fikirmiş gibi gelmiyordu.

Birden telefon çaldı. Sara'nın anneannesi idi. Evlerinin holünde okul çantamı unutmuşum. Okul için gerekli olabilir diye düşünmüştü, gerekli değilse okuldan çıktıktan sonra da alabilirmişim. Bugün için çok

önemli olmadığını, çantayı sonra alacağımı söyledim.

— İyi, dedi Pia, Sara'yla birlikte gelirsiniz... Ama yoo hayır, o bugün köpeğini veterinerine götürecekti. Ama dur bakayım, Axel... Ona bir sor. O evin yolunu biliyor!

— Teşekkür ederim, dedim. Ama ben de bulabilirim. Sanırım!

Pia güldü.

— Tabii tabii, ama ben senin yerinde olsam yine de ona sorardım.

Ama şimdi olmaz, diye düşündüm, ahizeyi yerine koyarken. Çünkü ona asla böyle bir şeyi soramazdım. Onunla o kadar uzun bir yola gidersem, kesinlikle Buster hakkında bir sürü soru soracak ve ben ona yeni yalanlar söyleyip durumu daha da zorlaştıracaktım. Eğer gerçeği söyleyemezsem de asla birlikte olamayacaktık. Gerçeği söylersem de birlikte olamayacaktık. Çünkü benim kafayı yemiş olduğumu düşünecekti. Bu çaresiz duruma iç geçirdim ve okula gitmeye karar verdim. Mademki her şey bu kadar umutsuzdu, o zaman ben de gidip ona her şeyi olduğu gibi anlattırdım. Belki...

Giyinip kahvaltı ettim. Tatsız tuzsuz kızarmış tost ekmeğinin üzerine reçel sürüp, çiğnemeye başladım.

Doris Teyzenin ekmek kızartma makinesini hâlâ geri vermemiştik! Her lokmada, gerçeği Axel'e nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. "Şey, hani şu köpek var ya, önceki gün yanımda olan. O benim değil, onu bağlı olduğu direktan yanlışlıkla aldım." Evet, bu çok iyiydi! Ne akıllı kızım! Ya da: "Hayır, benim köpeğim yok. O Sara'nın Lina'sıydı. Fark etmedin mi? Haha-haaa, yalnızca sana şaka yapmıştım ama doğrusu inanacağına ihtimal vermemiştim, inandın mı yoksa!" Hayır, işte yine yalan söylüyordum. I-ıh! O tatsız tuzsuz kızarmış tost ekmeğinden üç tanesini çok küçük lokmalarla yememe rağmen söyleyecek uygun bir şey bulamamıştım. Gerçeklerden ne denli kaçarsam o kadar aptallaşıyordum. Hayır, en iyisi ne olduysa onu anlatmaktı.

Kahvaltıdan sonra kıyafetlerimi değiştirdim. Sonra yeniden değiştirdim ve yeniden. Eğer Axel'le konuşacaksam hiç değilse üzerimde şık bir kıyafet olmalıydı. Çocuksu değil, çok gösterişli değil ama kesinlikle çirkin olmayan bir kıyafet. Sonunda yeni pantolonum ve mavi kazağımda karar kıldım. Gerçekten şık!

Şimdi acele etmeliydim. Birazdan ders zili çalardı. Dün akşam annemle bisikletin arka tekeri tamir edilene kadar okula yürüyerek gitmemi kararlaştırmıştık.

Bisikletin, eğri bir tekerle gidip gitmeyeceği biraz şüpheli gibiydi, gibi... Yoksa... Aaa gidiyordu. Gittikçe daha iyi ve daha hızlı, hiç değilse, okuldan hemen önceki dönemece kadar iyiydi. Orada bir şeyler oldu. Bisiklet bir yana, ben bir yana savruldu. Paaat!

Her yanım o kadar ağrıyordu ki nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Ama en çok da ağlamaktan korkuyordum. Bisikletin tekerleri hâlâ dönüyordu. Hiç değilse, eğri olmayan ön tekeri. Sonra bir yerimin kırılmış olabileceğini düşündüm. Belki boynum. Boynu kırılmasına rağmen yaşayan insanların olduğunu duymuştum.

Başımı dikkatle oynattım ama hiçbir şey hissetmedim. Boynum kırılmış olsa ağrı hissetmez miydim? Sonra bütün vücudumu yokladım. Bir tek dizlerimde ve sağ ayağымda ağrı vardı.

Sonra oturup dizlerime baktım; pantolonumda açılan iki kocaman delikten kırmızı kırmızı görünüyorlardı. İşte o zaman gözyaşlarım boşaldı. Benim yeni pantolonum; benim güzel kırmızı bisikletim! Dizlerimin kanaması umurumda bile değildi ama pantolonum... Yeni pantolonumda iki büyük delik vardı!

Orada oturmuş kanayan dizlerime bakarken hemen yanı başымda bir fren sesi duydum. Başımı kal-

dırıp baktım. Axel'di! Önce hâlâ düş gördüğümü sandım ya da başımı çarpmıştım da hayal görüyordum. Ama işte Axel orada duruyordu, tamamıyla gerçek! Yanıma gelip bana bir yerimin ağrıyla ağrımadığını sordu. Yok! dedim tabii, ama inanmadı.

Kalkmama yardım etti. Bunun için koltuklarımın altından kollarını dolayıp beni kaldırması gerekti. Sağ bileğim şişmişti ve çok ağrıyordu. Üzerine basamıyordum.

— Burkulmuş olmalı, dedi. Garajın çatısından kar yığınının üzerine atladığımda ben de bileğimi burkulmuştum. Aynı böyle görünüyordu. Haftalarca koltuk değnekleri ile gezdim.

Birkaç adım atmaya çalıştım ama korkunç ağrıyordu.

— Bekle, sana yardım edeyim, dedi Axel. İşte böyle, kolunu boynuma dola; ben senin belinden tutarım. Televizyonda böyle yaptıklarını görmüştüm. Bilirsin işte, biri yaralandığında.

Bakmak için başımı ona çevirmiştim ki o da aynı anda başını bana çevirdi. Neredeyse burunlarımız bir birine değiyordu. Utanarak başlarımızı geri çevirdik. Axel öksürdü.

— Okul hemşiresine mi gidelim dersin?

— Evet, sanırım en iyisi ona gitmek.

Bisikletleri orada bıraktık. Axel “ben onları sonra alırım,” dedi. Neredeyse mutluluktan bayılacak haldeydim. Topallayarak, bir kolum Axel’in boynunda, onun kolu benim belimde, okul bahçesini geçtik. Yırtılmış bir pantolonun, parçalanmış dizlerin, burkulmuş bir ayağın ne önemi vardı ki?

Eğer ayağımı burkmasaydım ve yeni pantolonum yırtılmasaydı, bu kadar mutlu olmayacaktım. Ama mutluyum.

Daha önce okul bahçemizin bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Çok büyük, özellikle topallarken, özellikle kolum Axel'in boynundayken. Daha da büyük olmasını dilerdim, okul hemşiresine hiç ulaşmamayı. Çünkü oraya varır varmaz, doğal olarak Axel beni bırakacaktı. Ama birden:

— Ben gelip *Boxter*'i gezmeye çıkarırım, dedi.

Taş kesildim. Eğer ayağımı burkmamış olsaydım hemen oradan kaçardım. Ama şimdi Axel yanımdaydı ve tatlı tatlı topallıyordum. Daha bahçenin yarısındaydık. Keşke bahçe bir kibrit çöpü kadar kısa olsaydı diye düşündüm. Ona cevap verecektim?

— Demek istediğim, bir yandan koltuk değnekle-

riyle hoplarken, diğ er yandan bir köpeğ i idare etmek kolay olmaz.

Onun bana baktığ ını hissediyordum. Ama ben vakit kazanmak için uzaklara bakıyordum.

— Ama belki de istemezsin, dedi sustuğ umu gö re rek.

Hayal kırıklığ ına uğ ramıştı. ř imdi bir ř eyler söylemeliydim.

— Hayır, elbette. Ö yle değ il...

— Yaa, peki ne?

Sonunda hemş ire odasına ulaş mış tık. Kapıyı vurdum. İ çeriden “Gel!” diye bir ses duyuldu. Kapı kolunu tuttum.

— Benim köpeğ im yok. Yalan söyledim. Buster, Buster değ il. Buster Lina. Sara'nın Lina'sı. Benim annemin hayvanlara karş ı alerjisi hiç bir zaman köpeğ im olamayacak.

— Ama... dedi Axel.

Artık geriye dönüş yoktu. Hızla devam ettim.

— Yanımda Doris Teyzenin köpeğ i vardı, markete girerken onu sokak lambasının direğ ine bağ lamış tım. Marketten çıktığ ımda sen oradaydın. Tasmaları aynı renk olduğu için yanlış köpeğ i almış tım, benim aptal olduğ umu düş üneceğ ini sanarak yanlış köpeğ i aldığ ı-

mı sana söyleyemedim. Çok özür dilerim.

Nefesimi tutup, topallayarak hemşire odasına girdim. Axel'in bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı kapattım. Benim ne kadar aptal olduğumu söylediğini duymak istemiyordum.

Ayağımı gören hemşire ellerini çırparak:

— Ne yaptın, çocuğum? dedi.

— Düştüm, dedim.

Hemşire koltuğa oturmama yardım etti; dizlerimi ve artık iyice şişmiş olan ayağımı kontrol etmeye başladı.

— Ah, ah, ah, benim zavallı yavrum, dedi hemşire en yumuşak sesiyle. Çok acıyor mu?

— Evet, diye iç çektim, burnumun direği sızlıyordu, ağlamak üzereydim.

Gerçekten çok ağrıyordu. İnanılmaz ağrıyordu. Kalbim...

Hemşire dizlerimi temizledi ve ayağımı sargı beziyle sardı. Sonra anneme telefon etti ve bugün dinlenmem gerektiğini söyledi. Harika! diye düşündüm. Axel'le karşılaşmayacaktım. Eve döndüğümüzde de annemden taşınmamızı isteyecektim. En iyisi buydu.

Annem hemşirenin odasına ateş gibi daldı, nefesini tutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

— Nasılsın kuzum? dedi. Hani bisiklete binmeyecektin, öyle konuşmuştuk ya!

— Acelem vardı, dedim.

Annem beni öyle bir kucakladı ki belim acıdı.

— Off! dedim.

— Ahh, zavallı yavrum, çok acıyor değil mi, dedi ve daha sıkı kucakladı.

Sonra hemşireye teşekkür ettik ve iki koltuk değneği ödünç alarak eve gittik.

Annem işten izin aldı ve akşam Gösta geleceği için çörek ve kek yapmaya girişti. Ben burkulmuş olan ayağımı bir sandalyeye uzatarak masanın başına oturmuş kek harcını çırpıyordum. Kaşıkla! Mikser de bir lüzumsuzluktu. En azından çırpacak bir şey olmadığında, yani! Annem hamur yoğuruyordu. Eliyle! Tahmin edin niye!

— Bak ne kadar harika! dedi soluk soluğa. Hem kolumuzu güçlendiriyor, hem de çörek yapıyoruz. Böylece jimnastik salonlarına bir çuval para ödemiyoruz.

— Tabii ya! dedim. Peki, ayaklarımızı nasıl çalıştıracamız? Yoksa hamuru ayaklarımızla mı yoğurarak?

— Iıh! Ben sadece bütün o yeni aletlerin gereksiz olduğunu söylüyorum.

— İyî, dedim. O zaman Doris Teyzenin ekmek kı-zartma makinesini geri mi vereceğiz?

Annem iç geçirip omuzlarını silktili.

— Tamam, tamam, arada bir ben de yanlış şeyler yapabilirim.

Doris Teyzenin kızartma makinesi bana Pire'yi hatırlattı, Pire de burkulmuş ayağımı ve Axel'i ve buradan taşınmamız gerektiğini.

— Sanırım bir süre Pire'yi dışarı çıkaramam, dedim. Un, kabartma tozu ve şekeri yavaş yavaş karıştı-rırken.

Annem hâlâ hamurla güreşiyordu.

— Kesinlikle, dedi annem. Doris birkaç hafta idare edebilir. O zamana kadar sen iyileşirsin.

Kek hamurunu, kek kabına döküp, geride kalan-ları yalarken konuya nasıl devam edeceğimi düşünüyordum.

— Peki, sonra ne yapacak? dedim. Biz taşındıktan sonra.

Annem hamurun üzerine biraz daha un serpip:

— Endişelenme. Artık çok çok uzun bir süre taşın-mayacağız, dedi ve ellerini etrafa un saçarak memnu-niyetle çırdtı.

Boğazıma bir yumru oturdu. Ben bir kezcik olsun

taşınmayı bu kadar isterken, o aklının ucundan bile geçirmiyordu.

— Ama... dedim. Taşınmak zorundayız.

Annem hamurun üzerine bir bez örttükten sonra bana döndü. Elini ağzına koyup işaretparmağını bur-nuna bastırdı; endişelendiğinde hep böyle yapardı. Ben kek kalıbını topaç gibi çevirdim, çevirdim, çevirdim.

— Allah aşkına Tilda, niçin taşınmak zorunda olduğumuzu söyler misin? Bunun Axel'le bir ilgisi var mı?

Başım la onaylayıp kek kalıbını çevirmeye devam ettim.

— Anlattın mı?

Yine başımı salladım.

— Öyle mi, ne dedi peki?

— Hiçbir şey.

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu.

— O kadar da kötü değil o zaman.

İçimi çektim.

— Hayır, ama daha bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı kapattım. Benim deli olduğumu düşünecek. Benden nefret edecek!

Annem önümde diz çöktü ve yanaklarımı avuçlarına aldı.

— Bunun için senden nefret etmez. Herkes bazen bir parça yalan söyler. Kesin Axel de söylemiştir. Ayrıca köpekleri karıştırdığın için biraz deli olduğunu düşünmesi dünyanın sonu değil ki.

Annem kek kalıbını alıp fırına yerleştirdi.

— Eğer ben onun yerinde olsaydım gururum okşanırdı. Düşünsene, gözünü ondan ayıramadığın için köpekleri karıştırdın. Öyle değil mi? Ayrıca bunu ona söyledin?

Başımı salladım. Tam olarak gözümü ondan almadığımı söylememiştim ama buna benzer bir şey söylemiştim. Annem çörek kalıplarını uzatarak, üzerine dizmem için tepsilere işaret etti.

— İnsan zorda kaldığı her durumda taşınmaz, dedi erzak dolabını karıştırırken. Tarçın ve... üzüm. Ben daha önce böyle yaptım ama faydası olmadı. Böyle yapınca ya sorunların da peşinden geliyor ya da yeni sorunlarla karşılaşılıyorsun.

Oklavayı aldı.

— Yani... dedi, ayağıyla erzak dolabının kapısını kapatırken. Yani, hiçbir yere gitmiyoruz, sen ve ben Tilda, burada kalıyoruz.

Elimdeki çörek kalıplarını yere fırlattım ve topalayarak odama gitmek için atıldım.

— O zaman sen burada kal! diye bağırdım. Ben babamın yanına taşınıyorum.

Kendimi yatağa atıp yastığı yüzüme kapattım. Mumyalanmış bir ayakla trapeze asılamazdım. Kötü, hain anne! Halbuki her zaman taşındık. Her ne zaman yeni arkadaşlar edindiysen... Ve şimdi ben taşınmak isterken, annem birdenbire taşınmanın gereksiz olduğunu keşfetti. Hain, hain, hain!

Yok, yok, ben babamın yanına taşınacağım. Çantamı alacağım, vınnn! Yapacağım, görecek o. Hele ayağım bir iyileşsin, hemen taşınacağım.

Ama bir yandan da onun haklı olduğunu biliyordum. Durmadan taşınılamazdı. Aslında ben de taşınmaktan daha çok Julia ve Sara'nın olduğu şehirde kalmak istiyordum. Bir de Axel işi çözülürse... Beni ziyaret etmeye bile vakit bulamayan babam da herhalde yanına taşınmamı istemezdi...

Belli ki uyuya kalmıştım, annem birden yüzümdeki yastığı kaldırdı ve Gösta'nın geldiğini söyledi.

— Gelmek zorunda değilsin ama bizimle oturursan hoşça vakit geçirirsin biraz.

Şimdi daha iyiydim. Hem Gösta'yı da çok merak ediyordum. Perdelerin arkasına saklanıp etrafı gözetlemediği, kapıdaki mektup deliğinden insanları dinle-

mediği zamanlar nasıl bir insandı? Ve hâlâ onun ne bildiğini merak ediyordum.

— Heyy, dedi Gösta, sen de benim gibi topal olmuşun. Nasıl oldu bu?

Bisikletimin arka tekeri eğri olduğu için düştüğümü söyledim.

— Ben tamir ederim, dedi. Gençken uzun yıllar bisiklet tamir ettim.

Annem bana bakıp anlamlı bir göz kırptı. Gösta ellerini ovuşturdu.

— Evet, küçük hanım, dedi, bisikleti bana bırakman yeter.

Bisiklet! Birden bisikletin, bisiklet yolunun yanındaki çayırda kaldığı aklıma geldi. Bütün anlattıklarımın sonra Axel herhalde onunla ilgilenmemişti...

Bisikleti orada unuttuğumuz annemin de aklına geldi, “Sonra gidip alırız” dedi. Bozuk bisikleti kim alacaktı ki!

Kek ve çörekler güzel olmuştu. Gösta çok eğlenceli bir adamdı ve gerçekten de çok yalnızdı. Amerika’da yaşayan ve daha hiç karşılaşmadığı kuzeninden başka hiç akrabası yoktu.

— Ya, ya, dedi Gösta bir süre sonra. O genç adam? Onunla aran nasıl?

Annem ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

— Hangi genç adam?

— Hani o bisikletli ve siyah köpeği olan. Ya ya, ben göreceğimi gördüm.

— Ne gördün? dedim.

Gösta gizemli gizemli güldü, gözlerini kırptırdı.

— Ya ya, sana nasıl baktığını gördüm. Sana hayran galiba. Ben biliyorum, ne bildiğimi çok iyi biliyorum.

Aha, demek ki bildiği buymuş! Ama o ne görmüştü de ne biliyordu ki? Demek ki, ne biliyorsa yanlış biliyordu. Hiç değilse durum artık onun bildiği gibi değildi.

Tam o anda kapı çalındı.

— Bak, işte geldi, dedi Gösta kahkaha atarak.

— Amaaan, dedim.

Ama hoplayarak hole gidip kapıyı açmaktan da geri kalmadım. Gösta biliyordu ya da bilmiyordu, ama haklıydı. Axel karşımda duruyordu.

Donup kaldım. Niye gelmişti? Benim ne kadar aptal olduğumu söylemeye mi? Göz ucuyla öfkeli olup olmadığını kontrol ettim.

— Merhaba, dedi Axel kâhkülünü çekiştirerek.

— Merhaba, dedim ve kıpkırmızı oldum.

Axel ayağıyla kapının kenarını kazıyordu.

— Düşündüm de... Bisikletini getirdim.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana kızgın mıydı?

— Teşekkürler, deyivermişim.

Sonra Axel sustu, ben sustum.

O eşğin öteki tarafında, ben de bu tarafında öylece dikiliyorduk.

Axel sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, zaman zaman iç çekiyor, zaman zaman ben bir şey soracakmış gibi oluyordum. Ama ne soracağımı bilemiyor, susuyordum.

Birden annem mutfaktan bağırdı:

— Hadi Tilda, Axel'i içeri davet etsene, bisikletini getirme nezaketini gösterdiği için ona çörek ve meyve suyu ikram edersin herhalde!

Axel kâhkülünü çekiştirerek benimle mutfağa geldi.

Gösta bıyık altından gülüyordu.

— Ya ya, ben ne bildiğimi biliyorum, deyip gevrek gevrek güldü.

— Off, dedim.

Axel'e meyve suyu ve çörek ikram ettim. Sonra benim odama geçtik. Ben yatağa uzandım; Axel çalışma masama oturup etrafı incelemeye başladı.

— Oooo, havalı bir trapez, dedi. Benim de bir trapezim olsun isterdim.

— Sen de bir tane al, dedim. Yoksa küçük kardeşinin trapez alerjisi mi var?

Axel öyle bir güldü ki genzine kaçan bir parça çörekle hıçkırığa tutuldu.

— Sen, *hıck* delisin, dedi.

— Biliyorum, dedim. Ama hıçkırığın nasıl geçeceğini de biliyorum.

Axel daha fazla güldü ve boğazını tutarak:

— Durdur şu hıçkırığı, *hıck*, hıçkırıktan, *hıck*, ölmeden önce.

Topallayarak Axel'e doğru gittim, işaretparmaklarımı iki kulağının ön tarafındaki sert kıkırdağa bastırdım.

— Küçük yudumlarla iç, dedim.

Axel meyve suyunu içip bitirdiğinde parmaklarımı kulağından çektim ve elimi omuzlarına koydum.

— Bak, gördün mü, hıçkırığın geçti, dedim.

Axel bir müddet öylece kaldı, hıçkırığı geçmişti.

— Harika, dedi.

Ben hâlâ ellerimi omuzlarından çekmemiştim. Axel bana bakıp gülümsedi. Ayak uçlarına kalkıp bana sarıldı.

— Biliyor musun, dedi, kaçık olmana rağmen senden çok hoşlanıyorum. Ayrıca köpeğin var. Hem de yığınla.

— Yüz on dokuz tane, dedim.

Hâlâ aynı yerdeyiz. Taşınmadık. Axel ve Sara, Doris Teyzenin köpeği Pire'yi gezdiriyor. Sara biraz önce anneannesinde unuttuğum okul çantamı getirdi. Ben yatakta uzanmış Julia'nın telefonunu bekliyorum. Bugün daha iyiymiş, yemeğini yer yemez beni arayacak.

Belki yarın ben, Sara, Axel ve Julia hep birlikte Pire'yi gezdireceğiz. Tabii Julia isterse. Axel'e, Nobel'i de getirmesini söyleyebilirim.

Şimdi benim niçin bu kadar mutlu olduğumu anlıyorsunuz sanırım! Yalnızca, Doris Teyzenin köpeğini değiştirdiğim için başıma gelenleri!

Eğer Pire'yi başka bir köpekle karıştırmasaydım, annem alerji krizine girmeyecekti; eğer annem alerji krizine girmeseydi, bisikletim çalınmayacaktı; eğer bisikletim çalınmasaydı, Sara ve anneanesiyle karşılaşmayacaktım; eğer beni polisler bulmasaydı, annemle pizza yemeye gidemeyecek ve bisikletimi bulamayacaktım; eğer bisikletimi bulamasaydım, ayağım burkulmayacak ve yeni pantolonum yırtılmayacaktı. Ve en önemlisi ben bu kadar mutlu olmayacaktım.

Anneannem buna *kader* diyor. Annem ise tesadüf. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum... Kader biraz havalı ve tuhaf geliyor. Tesadüf ise hiçbir anlam ifade etmiyor.

Sanki hiçbir şey olmamış... Ama oldu.

Ve bir daha asla yalan söylemeyeceğim.

Not: Ayrıca babam hakkında anlattıklarım doğru değil. Tamam, trapezimi bana o verdi ama o bir "Sirk Artisti" değil. Bir astronot ve şu anda da Ay'da. Bu nedenle onunla o kadar sık buluşamıyoruz. Ama bana söz verdi; gelecek yaz Ay'a gidip onu ziyaret edebileceğim.

